

„Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem”

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2015. január 18-án, Nagyváradon.

<https://www.ekkleziaoradea.ro/>

1Korinthus 9,24-27: „Nem tudjátok-é, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig a pályafutásban tusakodik, mindenben magatúrtető, azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra, úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos. Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.”

Olvastam egy könyvet, és szó van benne erről az igeversről: „megsanyargatom a testemet”, és a fordító odaírta zárójelbe: „de nem az én magam ereje által, hanem az új ember által”. A napokban valakitől kaptam egy üzenetet, azt mondja: „a kisgyermek növekedett és erősödött szellemben, és a pusztában volt mindama napig, amikor megmutatta magát Izráelnek”. Ebben a szövegrészben Bemerítő Jánosról van szó (Lukács 1,80). „Hogyan növekedett János a pusztában, addig a napig, amikor megmutatta magát Izráelnek? Nem a tömegben és a világ zajában, nem a sokaság figyelmének a középpontjában, hanem Isten jelenlétében és magányosan, Vele. Van neked is idő, hogy magányosan félrevonulj Vele? Csak te és Isten? Van egy ilyen puszta-helyed? Nem lesz mit felkínálnod Izráelnek, ha nem leszel Vele a pusztában.” Erre én azt válaszoltam: Igen, így van. És te most ezt teszed? Azt felelte: „Igen, de nem az én erőmből”. Arra gondoltam, hogy egyesek képesek lennének még a Bibliát is megváltoztatni, azzal a szándékkal, nehogy a régit újjá tegye.

„Hanem keményen bánok a testemmel, és uralkodom rajta, nehogy magam valami módon ki legyek rekesztve” (románból). Mikor az emberek ezt az igeverset magyarázzák, egyesek félnek, nehogy elveszítsék a kegyelmet. Ilyesmirel egyáltalán nincs szó. Arról van szó, hogy Isten valami sokkal többre hívott el bennünket. A kegyelem Isten ajándéka, ez nem kérdés, mert ezt Isten ajándékozta nekünk. De a cél felé futni, a mennyei elhívásért – ez egészen más. Azt szeretném mondani ezeknek az embereknek, és annak a fordítónak is, aki nagyon óvatos (azt hiszem, az ő Bibliájában itt is írja, hogy nem az őember által sanyargatom meg a testemet) – de nem úgy van, hogy az őember Krisztussal együtt megfeszítettett? Miért akarjuk mi életre kelteni? Életre kelteni, és munkába állítani? A mi őemberünk Krisztussal együtt megfeszítettett – ennek mindig ott kell lennie a tudatunkban. Ez nyilvánvaló. Úgy számoljunk hát magunkkal, mint akik meghaltunk, és élünk Istennek Krisztus által!

De az a gond, hogy van egy dolog, aminek világosnak kell lennie a számunkra: van egy cél, van egy versenypálya, és mi erre a pályára vagyunk helyezve már az út kezdetén. Nagyon sok akadály van azonban ezen a pályán, amelyek gátolnak bennünket az előrehaladásban, hogy ne tudjunk futni, és megnyerni a mennyei elhívásunk jutalmát. Valaki azt kérdezte a múlt nap Kolozsváron: „jó, én ezt értem, de hogy lehet ezt megvalósítani?” Az első dolog, amit az Úr meg akar mutatni, miután hozzá jövünk, hogy van valami több annál, mint ezek a kezdeti dolgok. Van egy dicsőséges befejezés! És ha az

Úr nem nyitja meg a szemeinket, hogy lássuk ezt a dicsőséget, akkor nem tudjuk értékelni. Ahogy a testvér is mondta a kenyértörésnél, ha nem látjuk milyen értékes Ő. Ha nem nyílnak meg a szemeink, hogy lássuk, hogy Ő értékesebb mindennél! Ha ezt nem látjuk, akkor biztosan a legkisebb dolog miatt is megakadunk.

Gondolok itt a testünkre, amit az Úrtól kaptunk, és ahogy az Úr mondja: a test az Úr számára van, és nem a mi számunkra. Nem a testünknek kell irányítania az életünket, hanem a testünket kell az Úr számára használnunk. De mennyi minden van az életünkben, ahol a testünk diktál! A szemünk, az evés, az öltözködés, napi foglalatosságaink. Mindezek alkalmatlanná tehetnek, hogy ne nyerjük el a mennyei elhívásunk jutalmát! Az örök életet senki nem veszi el tőlünk; senki sem állíthat meg, hogy egyszer a mennybe jussunk. De megfutni a pályát, a célba érni, és a végén megkapni az Úr jóváhagyását és a jutalmat, ez egészen más. Kolozsváron ez a testvér megkérdezte: Hogyan lehetséges ez? Létezik egy út, amelyen a mi Urunk járt.

Nézzük, mit ír az ige az 1Péter 2,11-23-ban: „szeretteim, kérlek titeket mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a szellem ellen vitéznek. Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. Engedelmeskedjétek azért minden emberi rendelésnek az Úrért, akár királynak, mint feljebbvalónak. Akár helytartónak, mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dicsérésére. Mert úgy van az Isten akarata, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatag emberek tudatlanságát. Mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálói. Mindenkit tiszteljétek, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek. A szolgák teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak, nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. Mert az kedves dolog, ha valaki Istentől való meggyőződéséért tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedvén. Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve túrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívatatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott. Aki szidalmaztatván, viszont nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre.”

Hogy ezen az úton járjunk, azokban a helyzetekben, amelyekben nap mint nap vagyunk, ne védekezzünk, ne igazoljuk magunkat, hanem fogadjuk el a halálos ítéletet az énünkre – ez az az út, amely előre visz. Meg fogjuk látni, mert nem kell sok időnek eltelnie, hogy olyan helyzetbe kerüljünk, amikor az Úrban kell bízunk, akkor is ha támadnak, lebecsülnek. Ez a kereszt útja, amelyre a mi Urunk helyezett, hogy azon járjunk. Ha gúnyolták, nem felelt, ha kínozták, nem fenyegetőzött, alávetette magát az igaz Bírónak. Fenyegethetett volna, és az Ő fenyegetése valós lett volna, de nem tette. Ő teljesen más volt. Az Ő élete teljesen más volt. Az ember nem tud ilyen életet élni, csak ha az Úrra bízza magát és benne van az Ő feltámadott élete.

Szeretem ezeket az igeverseket, mert nekünk nem csak a kísértés idején kell a testünket féken tartanunk, mert akkor már késő. Meg kell szoktatnunk nem csak a korlátozással, hanem úgy, hogy az Úr számára legyen használható. A testünk sokszor pihenést kíván, lazítást, olyan dolgokat, amiket szeret. De az Úr arra akar megtanítani, hogy úgy használjuk mi is a testünket Isten szolgálatában, ahogyan az Úr Jézus is használta az ő testét.

Sok minden van az életünkben, amivel az Úr foglalkozni akar. Ezek nem feltétlenül bűnös dolgok, de például mennyire szubjektíven gondolkozunk bizonyos esetekben: nagyon kemények

vagyunk másokkal szemben, és ugyanakkor nagyon engedékenyek magunkkal. Nagyon megharagszunk, ha mások tesznek valamit, de ha rólunk van szó, akkor nagyon toleránsak vagyunk. Ábrahámra gondoltam, amikor ment, hogy feláldozza az egyetlen fiát. Ha őt valóban nem az Úr készítette volna el... – arra a pillanatra gondoltam, amikor vette a kést; ő olyan jól ismerte Istent, hogy valóban hitte, hogy Isten a halálból is fel tudja a fiát támasztani. Ilyen mértékben hitt Istenben. Tehát ez a lényeg, hogy ne legyünk szubjektívek, hanem tárgyilagosak legyünk. Eszembe jutott Péter is, amikor megdorgálta az Urat, amikor próbálta megvédeni a rákövetkező nehéz helyzetektől, és azt mondta: „Isten őrizzen, nem történhet ez veled!” A szavak mögött nem annyira az volt, hogy az Úr miatt aggódott, hanem saját maga miatt. Mert hol lesz ő, mi lesz vele, ha ezek a dolgok megtörténnék az Úrral?

Én azt hiszem, hogy mikor egy gyermek azt hallja a szüleitől, hogy: szégyent hozol rám, akkor a szülő nem annyira a gyermekre gondol, mint inkább saját magára. Mindezek a dolgok a mi szubjektív gondolkodásunkra mutatnak. Van, aki megkérdezi, hogy feltegyünk-e a honlapra egyes bizonyágtételeket, mert hát azok szégyent hoznak ránk. Ezek vagyunk. Csak szép dolgokat akarunk feltenni. A mi jó hírünket nem gúnyolhatja senki.

Vannak olyan mélységek a lényünkben, amelyekkel az Úr foglalkozni akar, és ezeket orvosolni akarja. És mivel az a cél, hogy az Úrnak szolgáljunk, ha ezek a dolgok nincsenek elrendezve, elsősorban a mi életünkben, akkor hogyan tudnánk a testvéreink szeméből kiszedni a szálkát? Egy teendőnk. Egy testvér ezt mondta: „Nézd meg, én nem jutottam el se Penielhez, sem, hogy áldást nyerjek, semmire nem jutottam.” Nem jutottál, de az Úr munkálkodik az életedben, és ha ő egyszeriből valami nagyot tenne, az nem lenne jó, mert így is ott a veszélye, hogy magunknak tulajdonítsunk dolgokat. De minden helyzetben, naponként, az Úrra tekintve, és megfutva naponta azt a szakaszt, amit Ő tett elénk, az Úr megáld bennünket. Engedelmeskedjünk az Úrnak minden nap, és azt tegyük, amit Ő akar, és Ő gondot visel; és látja, mikor van szükségünk bizonyos megtapasztalásokra. De mind a mai napig örvendezhetünk Őbenne, az Ő megváltásának és annak a ténynek, hogy ez az Ő munkája. Nem nekünk kell kigondolni, hogy meddig jutottunk. Valóban, van ennél több. Én is így állok az Úr előtt: Uram, te tudod azokat a dolgokat, amit én nem látok, nem tudatosak számomra; dolgok, amelyeket szeretném, ha valóságosak lennének. De csak az Ő szemei tudják megítélni, hogy valóban milyen bánásmódra van szükségünk. És Ő ezt megadja.

Az Úr munkálkodik, hogy olyanok legyünk, akik naponta az Úrra tekintenek. Eltekintve az itteni dolgoktól, feltekintve Őrá minden nap, ez a legjobb dolog, amit tehetünk. És ha így járunk naponta, az Úr megáld. Ámen.